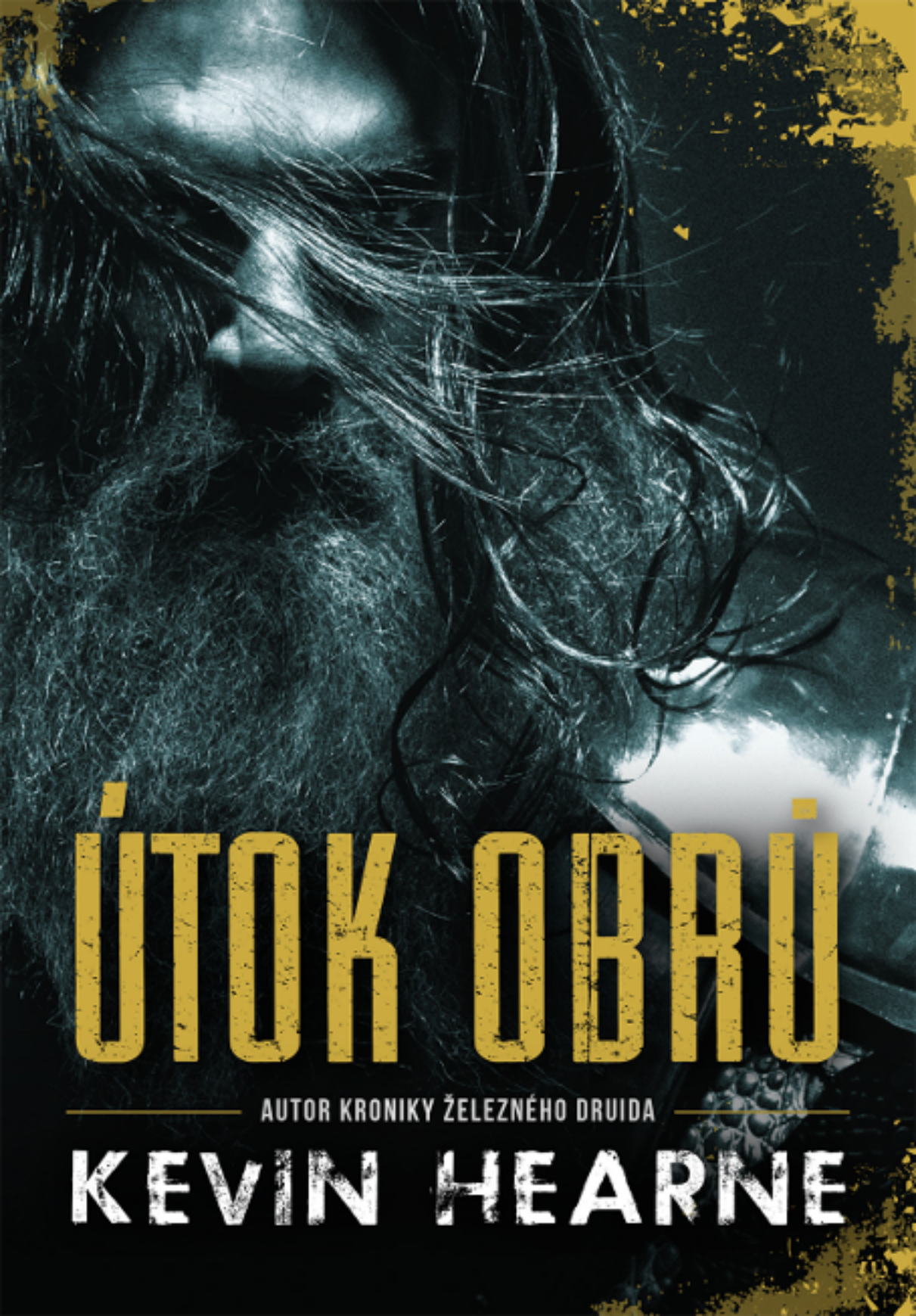

ÚTOK OBRŮ

AUTOR KRONIKY ŽELEZNÉHO DRUIDA

KEVIN HEARNE

ÚTOK OBRŮ

ÚTOK OBRŮ

— PRVNÍ KNIHA SEDMI KENNINGŮ —

KEVIN HEARNE

ARGO

© Argo, 2019
Copyright © 2017 by Kevin Hearne
Translation © Pavel Černovský, 2019
Cover art © 2017 by Gene Mollica
Illustrations © 2017 by Yvonne Gilbert
Map © 2017 by Kevin Hearne

ISBN 978-80-257-2786-7 (váz.)
ISBN 978-80-257-2872-7 (e-kniha)

*Pro Kimberley,
která mi jako první ukázala, že raelský bard
v sobě nosí pár dobrých příběhů.
Navždy díky za tvou lásku a podporu.*

Dramatis personae

Fintan, bard bohyně básnířky Kaelin:
raelský bard, který vypráví obyvatelům
Pelemynu historii Války obrů.

Dervan du Alöbar: bryntský dějepisec,
který dostal za úkol bardovo vyprávění
zapsat. Je ovdovělý, nyní poskytuje přístřeší
rodině uprchlíků.

Gorin Mogen: ohňovládce z Harthradu,
který je odhodlaný vydobýt svým lidem
bezpečné útočiště.

Nel Kit ben Sah: zelený rukávec z Fornu, pochází z klanu Bílé pavučinky. Bojuje proti Gorinu Mogenovi.

Kallindra du Paskre: dcera bryntského obchodníka. Miluje medovo-jablečnou slaninu.

Abhinava Khose: syn z lovecké rodiny z Ghurany Nent. Svádí boj, jak oznámit rodičům, že už zvířata dál lovit nechce.

Melishev Lohmet: místodržící v Hashan Kheku, nejjižnější město Ghurany Nent. To jemu připadne úkol vyhnat Gorina Moga. Trápí ho neodbytná zdravotní komplikace.

Tallynd du Böll: přílivová námořnice z Pelemynu. Ovdovělá matka dvou synů.

Gondel Vedd: profesor lingvistiky z Kaurie. Má manžela, miluje hořčici.

Meara, kamenice bohyně země Dinae: mladá kamenice zasnoubená s vojákem z místní posádky v Baseldu. Ráda tvoří z bahna.

Culland du Raffert: fornydský dovozce brynského koření, kterého však osud nenadále donutí hledat si jinou životní dráhu.

Den první

BARD ZAČÍNÁ

Když uslyšíte hlas, který vás zasáhne uvnitř a nutí vás chvíli plakat a chvíli se zase smát, ocitáte se v dosahu působení nepopsatelné moci: víte jenom, že rádi nasloucháte a chcete naslouchat dál. Když ale naopak slyšíte hlas, který ve vás vyvolává opovržení, obvykle hned víte, čím to je: moc huhňá, moc kňourá, zní moc zlostně nebo je příliš sladkobolný.

Bardův hlas patřil k těm, jejichž moc je nepopsatelná.

Bard stál na hradbách, obrácený čelem k poloostrovu posetému stany, mezi nimiž vířilo obrovské moře uprchlíků. Rozpřáhl doširoka paže, jako by chtěl všechny, které sem naplavila válka, obejmout. Když pak promluvil, zvolna se přitom otáčel a do úvodního oslovení zahrnul i obyvatele města za hradbami: „Dobří lidé Pelemynu, já jsem Fintan, bard bohyně Kaelin.“ Pohledy všech lidí u hradeb se na něj okamžitě upnuly a lidé ve vzdálených koutech města nakláněli hlavy, aby jim neuniklo jediné slovo jeho odtělesněného hlasu. Utichaly rozhovory, začínala působit jiná kouzla. Bardova rozzářená tvář vzbuzovala přátelství a pozvedala náladu. I ten žejdlík vodovatého piva z bezejmenného výčepu, který jsem držel v ruce, měl najednou říz jako legendární fornská piva. Vůně čerstvých jídel zesílily a pluly s vánkem, zatímco jiné, už ne tak libé pachy nemytých těl a tlejících odpadků slábly a zanikaly.

„Mým povoláním je vyprávět příběhy,“ pokračoval bard. Úsměv v jeho tváři pohasl a nahradil ho vážný výraz. „A to, co jsem viděl, vám nemůže vyprávět nikdo jiný. Velká válka, kterou právě prožíváme, je skutečně strašlivá. Děs mě nepouští, v noci se budím zbrocený potem – to vám ale jistě nemusím vykládat.“

Ne, to opravdu nemusel. Většina lidí na Poli přeživších měla na sobě pořád tytéž šaty, ve kterých uprchli z domova. Teď už je měli všichni špinavé a otrhané a pod očima jim zely nafialovělé jámy – svědectví o ztraceném spánku, o ztracených blízkých, zkrátka... o ztrátě.

„Ale stejně tak mě dojíímá nezištné hrdinství spousty lidí na všech místech našeho kontinentu. Neboť já přicházím z druhého konce světadílu, ze západní fronty, kde jsem byl svědkem velké bitvy u Božích zubů.“ Toto oznámení uvítala záplava výkřiků a já jsem v tu chvíli užasl, protože se ozývaly i z odlehlých míst poloostrova daleko odsud a z městských ulic. Bard nekřičel – hlasitost volil asi takovou, jaká by se hodila na přípitek ve větší sešlosti –, a přesto ho každý bez obtíží slyšel.

„Ano, byl jsem při tom a byl jsem i při mnohém dalším. Můžu vám přesně vyličit, co se přihodilo v Žulovém tunelu –,“ zde se ozvalo další zajasání, „a také prozradit, že jeden mírumilovný občan Kaurie jednající z rozkazu mistrálky Kiry, kéž dlouho vládne, splnil svůj tajný úkol a možná konečně našel způsob, jak tuto válku ukončit. Proto jsem teď také zde.“ Poslední oznámení vyvolalo dosud nejhluchnější pokřik a bard pokýval hlavou, aby celé Pole přeživších ujistil, že říká pravdu. „Přátelé, dostal jsem od vašeho pelenauta svolení oznámit vám, že v tuto chvíli už sem k nám míří flotila z Kaurie. Jejím úkolem je vzít na palubu dvě spojenecké armády, které sem pochodují přes hory – jedna z Raelu a druhá z Fornu –, a ti všichni pak spolu s vašimi vojsky přeplují oceán a doručí nepříteli adekvátní odpověď!“

Reakce, kterou tato zpráva vyvolala z hrdel shromážděného zástupu, málem přehlušila i sílu bardova kenningu. Nejdříve všechny zachvátila zlost, která však neměřila na barda, ale hnala se na daleká pobřeží jako přílivová vlna zloby lidí, kteří přišli takřka o všechno a prahli po spravedlivé odplatě. Pozvolna se lidem rozjasnily tváře a ozval se jásot, neboť po dlouhých měsících pocítili všichni poprvé nějakou naději. Najednou se všichni objímali, tančili v bahně, máchali pěstmi do vzduchu a po tvářích jim stékaly slzy. Konečně nějaké dobré zprávy, nejen ta obvyklá denní dávka beznaděje. Ani já jsem nezůstal imunní. Na chvíli jsem odpoutal zrak od barda a prohlížel jsem si Pole přeživších, pak jsem přešel na druhou stranu hradeb a díval se, jak oslavy vypukly i v ulicích města.

Lidé vybíhali z domů, objímali se a usmívali se a měli radost, že zase vidí zuby druhých i jindy, než jen když je obnaží v zuřivém zavrčení nebo křiku. Na svůj dům jsem z hradeb neviděl, ale představoval jsem si, že dokonce i Elynea by se v tu chvíli snad mohla usmívat, a zamrzelo mě, že u toho nejsem – od chvíle, kdy se ke mně i s dětmi nastěhovala, se jí ve tváři ani nemihlo nic než utrpení. A když pak bard znovu promluvil a protnul kratičké ticho, jak lidé potřebovali nabrat druhý dech, nestál už na hradbách zcela zakrytý cimbuřím, ale na improvizovaném pódiu, které pár námořníků mezitím sestavilo z prázdných beden. „Úleva nás však nečeká hned zítra nebo pozítří, a stejně tak ani porážka nepřítel. Bude to ještě trvat, než sem vojska dorazí, a následné přípravy zabereou ještě více času. Podle mých zpráv můžeme čekat až šedesát dnů. A váš pelenaut moudře usoudil,

že si to čekání můžete zkrátit a vyslechnout si, co se odehrálo jinde, neboť se k vám zatím bezpochyby dostaly jen neurčité zvěsti. Proto mě požádal, abych vám vyprávěl, co vím, a on bude poslouchat spolu s vámi. Jsem tu tedy k vašim službám. Vyprávět vám budu postaru, každý den, vždycky před západem slunce. Doufám, že i vás povzbudí, tak jako povzbudila mě, všechna ta drobná, téměř všemu navzdory vybojovaná vítězství, díky kterým tu teď vůbec můžeme být, dnes i zítra, a nejen my, ale i – dají-li bohové – další generace, které si budou vyprávět stejný příběh.“

Nová vlna potlesku barda umlčela. Toho využila dívka, která za ním vystoupila na pódium a darovala mu obrovský džbán. Přitom mu ještě do ucha pošeptala pár slov, která se na rozdíl od bardova hlasu nerozlehla po okolí. Fintan na znamení díky sklonil hlavu, a pak už zase plul po větru jeho hlas.

„Zdá se, že Brynlön si svou pověst štedré země vskutku zasluhuje! Mistr Yöndyr, majitel a sládek od Zpívající sirény, mi věnoval džbán Panenského aleu – čistě zdravotně, to se ví – a ubytování u sebe v hostinci po celou dobu vyprávění! Děkuji, mistře!“ Lidé za ten skvělý nápad Yöndyra hlasitě vychvalovali, a mně přitom blesko hlavou, že ostatní hostinští se určitě v duchu proklínají, že je to nenapadlo první: vždyť Zpívající siréna právě získala tu nejlepší reklamu. Fintan se s úsměvem napil a otřel si ze rtů pěnu. Vrátil džbán dívce a nasadil dramaticky pochmurný výraz: „Slyšte.“ Všichni lidé po obou stranách hradeb, kam až jsem dohlédl, okamžitě zpozorněli. Mnozí jsme se ale nepřestali usmívat, ačkoliv jsme věděli, že se bude mluvit o hrůzách války, které jsme znali sami až příliš dobře. Jenže na tom teď nezáleželo. Všichni jsme se stali znovu dětmi, které chtějí slyšet příběh, a navíc jsme teď měli i naději, že by to mohl být příběh s dobrým koncem.

„Jak je zvykem u všech příběhů, které stojí za to vyprávět, začnu od začátku –, ale od vašeho začátku, ne od začátku Kaurie nebo Fornu ani nikoho dalšího. K ostatním zemím se dostaneme později. Začneme příčinou toho, že toto město zůstalo stát – začneme vaší vlastní přílivovou námořnicí! Nuže, přátelé, ať jste kdekoliv, nachystejte se. Naplňte poháry, odskočte si, zkrátka udělejte, co je potřeba, abyste za pár minut už mohli nerušeně naslouchat – a jestli na mě nevidíte, přijďte blíž k hradbám, ať mě máte na dohled! A pokud máte žízeň, mohu jen potvrdit, že Yöndyrův Panenský s ní zatočí jako nic jiného! Za chvíli začínáme!“

Odpoledne naplněné vyprávěním, ve kterém jedna z našich krajanek účinkuje v hlavní roli? A k tomu snad i něco k snědku a pivo? Nemohli jsme se dočkat! Naráz se všichni dali do pohybu a do řeči a po obou stranách hradeb nastal všeobecný shon po jídle a pití. Veškerá jiná činnost byla náhle zapomenuta. Mistr Yöndyr měl nepochybně velkou radost.

„Začněme!“ pronesl Fintan po pár minutách, jeho hlas se bez námahy rozléhal po celém městě i poloostrově. „Rád bych sem nahoru pozval někoho vskutku výjimečného: pelemynskou přílivovou námořnici Tallynd du Böll. Tallynd, pojď, prosím, za mnou.“

Za Fintanem na improvizované pódium vystoupala – vždy levou nohou napřed – za ohlušujícího potlesku žena ve vojenské uniformě. Měla insignie, které jsem nikdy předtím neviděl a o kterých jsem zprvu soudil, že souvisejí s jejím požehnáním, ale jak jsem se dozvěděl později, šlo o novou vojenskou hodnost. Měla laskavé oči, unavený úsměv a krátce zastřižené, na spáncích prosedivělé vlasy. Zamávala uprchlíkům na Poli přeživších a Fintan jí gestem naznačil, že by měla promluvit.

„Mluvte a já zajistím, aby vás všichni slyšeli.“

„Aha. Dobře. Haló?“ Její hlas se díky Fintanovu kenningu rozléhal na míle daleko a v odpověď na její pozdrav se ozval jásot. „Páni. Dobře. Chtěla bych vám všem tady prozradit, že jsem Fintanovi už před vystoupením dala k dispozici svůj služební deník a vyprávěla mu všechno, co se stalo. On to určitě dovede uspořádat mnohem lépe, než bych to kdy svedla sama. Chci říct, že takhle to doopravdy bylo a já jsem ráda, že to uslyšíte. Je možné, že jste si to představovali jinak, ale tenhle příběh byste měli znát.“

Z váčku, který měl Fintan připnutý na opasku, vytáhl něco, co vypadalo jako malé černé vajíčko, a podržel ho mezi palcem a ukazováčkem. Upustil ho na zem, od nohou se mu vyvalil sloup černého dýmu a obestřel ho kolem dokola. Když se bard zase vynořil z dýmu, byl proměněný v dokonalou kopii Tallynd du Böll, včetně uniformy a všeho ostatního, dokonce i o pár palců povyrostl. Bard sám byl poměrně malý, snědý muž – i když neměl pokožku tak tmavou jako my, Bryntové –, s nadměrným nosem a vydatnými ústy v úzké tváři. Všechny proto mírně šokovalo, když se proměnil ve slavnou záchránkyni našeho města, postavil se hned vedle ní a jejím hlasem pronesl: „Děkuji ti, přílivová námořnice.“

Tallynd zalapala po dechu – ostatně jako my všichni. „To mě teda utop, vážně vypadám takhle?“ Ze zástupu se ozval smích. „Ale budiž. Já děkuju *tobě*, Fintane.“ Znovu zamávala, sestoupila z pódia a bard nám v její podobě začal vyprávět, co se doopravdy seběhlo té noci, kdy připluli obři.

TALLYND

Můj manžel, který před pěti lety zemřel, mi jednou ve chvílce zněžnělé sklenkou a dýmem tabáku z fornské dýmky položil otázku: „Jakou cenu asi všichni zaplatíme za mír, který si užíváme už tolik let?“

„Jak to myslíš?“ nechápala jsem. Seděli jsme za domem na dvorku s fontánkou a já jsem jen tak pro zábavu kenningem stáčela pramínky vody, které dopadaly na hladinu, do prolétajících se spirálek. Naklonil se dopředu, opřel si lokty o kolena, vytáhl dýmku z pusy, zamžoural na mě přes dým a zamával troubelem.

„V armádě jsi už jak dlouho, čtyři roky? A ještě jsi nebojovala v jediné bitvě. Za to se vždycky musí zaplatit.“

„Proč bychom museli platit *my*?“ oponovala jsem mu. „Třeba už zaplatili ti před námi.“

Pokýval hlavou ze strany na stranu. „Možná máš pravdu,“ připustil. „Ve škole nás učili všechny ty vyčpělé historky z dějin, to je pravda, a určitě z nich vydrhli spoustu krve a bolesti. Do jedné dvou vět vtěsnali nespočet tragédií, které postihly rodiny, jako jsme my, zatímco celé stránky obšírně líčí, co tenhle panovník jedl nebo co tamten boháč nosil za šaty.“ Vyfoukl dým nosem. „Ale stejně si myslím, že nás to nemine, láska. A dělá mi to starosti. Protože až to přijde, budeš to muset jako první přivítat ty.“

Vysmála jsem se mu. Vážně! Jasně si to pamatuju, přestože mi to nepřípadalo vůbec důležité. Protože tehdy a tam byl tak hezký a já chtěla další jeho dítě, zapadalo slunce a zbarvovalo jeho pohlednou snědou tvář do bronzova, tehdy jsem si nedovedla válku ani představit. Nedovedla jsem si ji vůbec představit až do chvíle, kdy mě přepadla jako svou první oběť, přesně jak to předvídal. Ale to už se dávno navrátil do oceánu a naši chlapci, kterým bylo osm a devět, si ho už skoro nepamatovali. A dokud mi nad hlavou nepřehluli Kostní obři, považovala jsem to za nejhorší tragédii na světě.

Službu mívám obvykle za denního světla, ale na žádost rybářského cechu jsem tehdy mapovala krabí kolonie a monitorovala krmící návyky dalších nočních druhů ve vodách severně od poloostrova. A jako vždy jsem přitom dávala pozor na případné predátory. Zrovna jsem se potápěla v hlubinách daleko od břehu, když jsem uslyšela, nebo spíš ucítila, jak hladinu za východu měsíce prořezávají lodní kýly. Nic takového se nemělo dít, protože během mojí služby neměl v oblasti nikdo plout. Jistě, mohlo se stát, že někdo nedbal na hraniční bójky, ale na pár neukázněných rybářských lodí byly tyhle víry příliš silné. Stoupala jsem ke hladině, abych to prozkoumala.

Množství kýlů naznačovalo nejen neobvykle velké seskupení lodí, ale přímo masivní flotilu plavidel neznámého původu. Když jsem se vynořila, bylo mi už úplně jasné, že se nejedná o naši flotilu. Nešlo ale ani o loď ralské či kaurijské konstrukce, ani jakéhokoliv jiného známého tvaru. Byly to plachetnice se širokým dnem a vybavené vesly, ač v tu chvíli pluly pod plnými plachtami, hnány východním větrem. Žádné harpuny ani jiné velké zbraně jsem na palubách neviděla. Zato však spoustu lidí. Vysokých, hubených lidí s kostěnou zbrojí, která jim

kryla trup a paže a vypadala jako ze žeber. Všichni měli takové zvláštní meče a všichni upírali pohled na ohně planoucí v koších na pelemynských hradbách a na menší světla rozmístěná v přístavu. Pokud můj zrak neklamal měsíční svit, pokožku měli ti lidé bledou a obličeje si pomalovali, aby vypadaly jako lebky.

Otočila jsem hlavu doprava a viděla, že několik lodí mě už minulo a vplouvalo do přístavu. Na tu dálku jsem viděla jen plachty, lidi ne, takže jsem nemohla s určitostí říct, jestli to, na co se koukám, je probíhající invaze. Avšak nepopíratelné důkazy všude kolem mě doslova křičely, že tohle není žádné mírové obchodní poselstvo. Všechny lodě byly od přídě po zád plné ozbrojených a pomalovaných mužů.

Připlula jsem na zlehka směřovaném proudu vody blíž a zavolala: „Kdo jste? Jsem přílivová námořnice z Pelemynu a dožaduji se odpovědi.“

Někdo mi odpověděl divnou řečí a já jsem se v té samé chvíli dozvěděla, že mají také oštěpy: tři prorazily vodu u mé hlavy, a kdyby mě bývaly zasáhly, sotva by mě to překvapilo víc. Definitivně se tedy jednalo o nepřátele a právě v tu chvíli jsem aktivovala válečné protokoly. Proti invazní flotile jsem měla oprávnění – dokonce povinnost – použít donucovací i smrtící sílu kenningu.

A připouštím, že mi chvílku trvalo, než jsem to v duchu zpracovala. Musela jsem se znovu podívat k přístavu, obhlédnout obrovské množství těch temných stínů v měsíčné noci, uvědomit si, co mají v úmyslu, a nahlas sama sobě říct, co se děje, abych tomu vůbec uvěřila: „To je útočná flotila. Útočí na nás. Právě teď.“

Do té doby jsem kenning nikdy nepoužila k jiným než mírovým účelům. Kontrolovala jsem místa tření podél pobřeží, mapovala krabí kolonie pro rybářský cech, zajišťovala, aby proudy dobře vyživovaly korálové útesy – tak vypadala moje služba. Ale tam a tehdy jsem najednou měla za úkol zabít tolik cizinců, kolik bude možné, abych zachránila město. Tak náhlá změna člověku zamotá hlavu – myslím od míru k totální válce v rozpětí několika málo minut –, ale pomohlo říkat tomu služba stejně jako mírovému zaměstnání. Neusnadnilo to, ale umožnilo. Když nad slovem *vražda* rozprostřete slovo *služba* – už to sotva můžete dál nazývat vraždou. Přidejte k tomu *v čase války* a *vražda* se docela rozplyne.

Nuže: jak mám tedy svou službu vykonat? Vyvolat vysoké vlny, které muže spláchnou přes palubu? To by bylo neefektivní a vyčerpalo by mě to do takové míry, že bych zestárla o spoustu let a nebyla k ničemu. Lépe použít koncentrované, cílené proudy podobné těm, pomocí kterých jsem se bleskově provlékala vodou.

Můj první pokus převrátit nejbližší plavidlo sice vylekal posádku, ale lodi neublížil. Takže musím přidat: použít trojnásobek síly, jakou se přesouvám, zaměřit ji z pravé strany na kýl, do prostředka lodi.

Lod' se převrhla, těla se zřítla do studené vody a já jsem pocítila, jak mi mezi očima raší mírná bolest. Soustředit takový tlak tedy nebylo úplně zadarmo, ale